

Juma Kliebenstein

Diena,
kai aš tapau
KIETAS

Alma littera

...10: Apie mane ir pirmąją sumautą dieną mokykloje

Dabar, matyt, turiu šiek tiek papasakoti apie save. Aš esu Martinas ir man vienuolika metų. Einu į šeštą Liudvigo Erhardo gimnazijos klasę. Apskritai esu itin normalus berniukas. Galbūt tiktai truputį storokas. Gan lieso veido, tiktai žemiau kaklo šiek tiek labiau įmitęs. (Apkūnus, kartą girdėjau tokį žodį. Jis man patinka!)

Ir antra, kas man neleidžia atrodyti taip, kaip norėčiau, tai mano siaubingi akiniai. Jie yra centimetro storio keturkampiais stiklais, po jais mano akys atrodo mažulytės kaip smeigtuko galvutės, ir su raudonais kaip ugnis rėmeliais. Esu priverstas su jais vaikščioti, nes pardavėjas pasakė:

– Mirtinas modelis. Klasė virs iš koto.

Mano mama visuomet perka tai, kas *mirtina, klasiška, verčia iš koto*. Su tais akiniais atradau kaip keturiasdešimtmetė televizijos pranešėja. Vis dar tikiuosi, kad tie velnio akiniai man suduš per kūno kultūros pamoką. Tai vienintelė priežastis, kodėl į jas vaikštau. Kai bandžiau įkalbėti mamą, kad nupirktų kitus ar dar geriau – lėšius (mat mano akys mėly-

nos ir jos man patinka, tik jų per akinius beveik nematyti), ji labai nustebusi paklausė:

– Kąąąą? Tie akiniai juk mirtini, klasiški, verčiantys iš koto! Tu su jais puikiai atrodai! Be to, jie kainavo krūvą pinigų.

Ir tuo kalba apie akinius baigėsi.

Dabar jums turėtų būti daugmaž aišku, kad nesu klasės gražuolis. (Nors manau, kad iš veido atrodau visai neblogai.) Mano tėtė Erikas, kuris taip pat apkūnokas, visuomet sako, kad ilgainiui darysiuosi vis gražesnis, kaip jis (bet aš tuo netikiu, nes jis pats dabar storesnis negu anksčiau), o mama sako, kad svarbiau, koks esi, o ne kaip atrodai. Gera jai kalbėti. Ji mano esanti dar gana graži, nors jai jau beveik keturiasdešimt. (Ir dažnai tuo garsiai giriasi, nors tėtei, kiek suprantu, į tai nusispjaut.)

Namie nemėgstu pasakoti, kas dedasi mokykloje, nes mama ir tėtė nesupras, kad tenai aš nuolatos kenčiu nuo tų klaikių nuostabuolių. Ir tai prasidėjo nuo pat pirmos mokslo metų dienos.

Gera prisimenu, kaip tada sėdėjau su mama didžiojoje iškilnių salėje kartu su kitais gal šimtu naujokų ir laukiau, į kokią klasę būsiu paskirtas.

Ir kaip prastai jaučiausi. Mama ta iškilminga proga buvo mane įgrūdusi į šviesiai rožinius marškinius (ji sakė, kad laišos spalva – paskutinis mados klyksmas!). Marškinių spalva gerokai pjovėsi su mano raudonais akiniais, be to, marš-

kiniai buvo ankštoki. Prieš kelias dienas buvau pas gydytoją dėl pilnapadiškumo, tada tas nužvelgė iš šono ir pasakė, kad aš, rodos, vėl papilnėjęs ir kad dėl to reikėtų ko nors imtis.

Taigi pirmą dieną mokykloje jaučiausi išties nekaip. Ir nujaučiau, kad man čia bus ne pyragai.

Priešais mane sėdėjo šviesiaplaukis berniukas, apsitaisęs kaip banglentininkas. Jis visą laiką pūtė kramtomosios gumos burbulus ir juos garsiai sprogdino. Jo mamai tai buvo nė motais, o maniškę nervino, nes direktorius scenoje jau buvo pradėjęs sveikinimo kalbą.

– Gal galėtum liautis, – pasakė ji. – Aš jau apkurtau nuo tavo poškinimo ir nebegirdžiu, ką sako direktorius.

Berniukas atsigręžė į mano mamą ir įžūliai išsišiepė. Pasakui išpūtė milžinišką burbulą ir ypač garsiai jį susprogdino.

– Lukai, – paprašė jo mama. – Truputį palauk, paskui galėsi kiek nori sprogdinti tuos savo burbulus.

Atrodė, kad mano mama tuojau sprogs. Ji negali pakęsti, jeigu jai kas nors nepatinka, juolab jei tas kas nors yra trisdešimčia metų jaunesnis už ją ir vaizduoja banglentininką.

– Kas čia per įžūlus snarglius, – piktai pasakė ji, – man net iki bambos nesiekia, o elgiasi kaip karalius.

Kai mano mama supyksta, kalba garsiai. Ir dabar pasakė tai taip garsiai, kad žmonės, sėdintys priešais mus, tuojau atsigręžė. Visi, išskyrus tą Luką ir jo mamą. Bet pamačiau, kad Luko mama paraudo. Aš, beje, irgi, nes pasijutau nema-loniai.

Mama daugiau nieko nesakė, ir žmonės vėl nusigręžė į sceną, kur direktorius jau buvo pradėjęs kviesti mokinius ir skirstyti į klases.

Gan smarkiai jaudinausi, nes tuojau turėjo pakviesti mane. Mat mano pavardė Ebermanas ir „e“ raidė daugmaž abėcėlės pradžioje. O šviesiaplaukis karalius Lukas, sėdintis priešais mane, buvo pašauktas dar greičiau, nes jo pavardė – Bergeris. Jis taip nerūpestingai pakilo ir nuėjo tebeįsėdėdamas kramtomosios gumos burbulus, kad mano mama giliai įkvėpė oro ir nutaisė tokią miną, lyg būtų norėjusi pakišti jam koją. Išdidžiai užkopęs į sceną, Lukas buvo paskirtas į 5c ir prisistatė išblyškusiame mokytojui. Šis atrodė taip, lyg iš nuovargio tuojau kris kniūbsčias. Tiksliai bejėgiškai kyštelėjo Lukui ranką ir kažką sumurmėjo panosėje. O Lukas plačiai atsistojo ir toliau sau pūtė burbulus. Direktorius, tiesa, suraukė antakius, bet nieko nepasakė. Mane šiurpino tai, kad dabar tuojau reikėjo kartis į viršų man, tokiam storam ir su baisiais akiniais. Kad tiksliai nepakliūčiau į vieną klasę su tuo gražuoliu Luku! Tačiau jeigu yra keturios klasės, tai gana netikėtina, kad pakliūsiu į vieną su tuo mulkiu. Tiksliau tariant, tikimybė – dvidešimt penki procentai. Mažesnė negu prakišti metant monetą.

– Ebermanas, Martinas, – nutraukė mano svarstymus direktorius, o mama kumštelėjo į nugarą.

– Nagi, žygiuok, – sušnabždėjo ji ir išstūmė mane į taką tarp eilių.

Kaip baisu buvo! Rodės, kad visi žiūri į mane ir kikena. Lukas scenoje susprogdino gumos burbulą ir išsišiepė.

Aš pastebėjau, kad raustu

(Reikia eiti toliau!),

kad marškiniai prilipo prie nugaros

(Kodėl visi į mane spokso?),

kad akiniai nusmuko ant nosies galo

(O varge, tuojau prieisiu laiptus!),

kad mano burna išdžiūvo

(Reikia tikėtis, kad man nereikės kalbėti!)

ir kad mano kelnės smuktelėjo žemyn

(Laikyti jas!!! Laikyti!!!).

Tada prasidėjo laiptai.

Vienas,

du,

tr...

Bumbt!

Ir išsitiesiau. Kaipgi kitaip. To ir reikėjo tikėtis. Griūdamas dar pagalvojau, kas blogiau: nesikelti ir apsimesti mirusiam ar atsistoti ir ropštis toliau.

Pakėliau galvą ir išgirdau, kad keli žmonės sukikeno. Vienas mokytojas nulipo prie manęs ir atkišo ranką, kad būtų lengviau atsistoti. Dar niekad, niekad gyvenime man nebuvo taip nemalonu. Daili pirmoje eilėje sėdinti mergaitė garsiai nusikvatojo.

Ir tas mulkis Lukas nusikvatojo.

O paskui...

– Ebermanas, Martinas, – pakartojo direktorius. – Penkta cė!

Še tai tau!

Aš kaip sapne nuėjau ten, kur stovėjo pavargęs, išblyškęs būsimos 5c mokytojas, keli išsišiepę vaikėzai. Ir, aišku, karalius Lukas.

Aš atsistojau ne visai šalia jo, bet vis tiek išgirdau.

Kaip jis kvyktelejo. Kriuktelejo.

– Misteris Paršelis, šernas*, – šnipštelejo Lukas savo kaimynams.

O tie plačiai išsiviepė.

---

* Der Eber (vok.) – šernas (čia ir toliau – vert. past.).

Stovėjau tenai, apkūnus, su šviesiai rožiniais marškiniiais (lašišos spalvos!), mirtiniais akiniais ir įplėšta kelnių klešne, norėjau būti kitame pasaulio krašte. Ir karštai troškau keršto!

Beje, jei esi įstrigęs baseino čiuožynės vamzdyje, naktį gan šalta. Reikia tikėtis, kad Karlis ilgai neužtruks. Antraip tas karštis praeis. Ką gi, jei jau taip, naudosiوسي proga ir pasakosiu toliau.